

LBRIS

We know
books

STEVE CAVANAGH

**UCID
PENTRU TINE,
UCIZI
PENTRU MINE**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

1

AMANDA

Amanda White a ridicat capacul sterilizatorului electric pentru biberoane și s-a uitat înăuntru la pistolul de calibrul 22. Părea că arma transpiră, cadrul și țeava de oțel erau presărate cu broboane de condens fierbinte; aburul se ridica încet de pe fund. S-a întors, și-a pus mânușile de piele moale și a ridicat cu atenție arma.

Pistolul trebuia să fie curat astăzi. Fără amprente. Fără urme din ADN-ul ei. Cu o seară înainte i-a venit ideea să folosească sterilizatorul ca să șteargă de pe armă orice urmă a sa. Părea cumva potrivit ca unul dintre lucrurile lui Jess să participe la asta. Era surprinsă că sterilizatorul încă mai funcționa. Nu mai fusese folosit de la prima aniversare a zilei de naștere a lui Jess, când ea a trecut la hrana din cănițe. Însă Amanda și soțul său, Luis, hotărâseră să păstreze, totuși, sterilizatorul, pentru cazul în care Jess ar căpăta un frățior sau o surioară.

Nimic din astea nu se mai putea întâmpla acum.

Căldura din sterilizator începuse să cojească banda adezivă înfășurată pe patul pistolului. Încă părea străin în mâna ei. Toate acele zile când se dusese cu mașina în

pădure ca să exerseze pe cutii de conserve nu contau. Încă nu era obișnuită să mânuiască arma. Era o liberală din New York. Împotriva armelor. O plătitore de taxe care respectă legea. Poate că nu mai era nimic din toate astea. Moartea te schimbă. Când acea moarte înseamnă fetița ta de șase ani și, după o săptămână, soțul tău, era acolo mai mult decât simpla suferință. Soiul acela de moarte nu venea singur. Aducea cu el mai mulți călăreți întunecați – șomaj, datorii, dependență și durere care, uneori, era mai mult decât puteai să înduri. Viața Amandei făcuse implozie la acea pierdere.

A pus pistolul pe masă, l-a șters cu șervete de bucătărie și l-a încărcat cu cinci gloanțe care așteptau.

N-avea nevoie decât de unul dintre ele ca să pună capăt suferinței sale. Era o lovitură ușoară. Brațul său avea să se ridice, cu țeava la înălțimea creștetului bărbatului, apoi avea să apese pe trăgaci. S-a uitat la ceas. Șase și jumătate dimineața. Curând el avea să plece de acasă. Ea trebuia să fie gata.

La 7.15 Amanda a trecut prin intrarea în stil Art Deco a stației de metrou de pe 96th Street, în Upper West Side. Tocmai începuse o ploaie blândă. Un bărbat cu păr negru, cu pardesiu negru, și-a folosit cardul de abonament la barieră. Amanda a așteptat un pic; și-a tras gluga hanoracului peste șapca de baseball. Au mai trecut de barieră încă cinci persoane, apoi ea și-a lipit cardul de senzor și a luat-o la stânga, spre peronul pe care scria Downtown & Brooklyn.

A coborât scara sărind peste două trepte odată. Înainte să ajungă la baza lor, l-a zărit iar pe bărbatul cu pardesiu. Dintr-o parte. Avea barbă neagră, îngrijită. Cu căști în urechi și un fular gros înfășurat în jurul gâtului, cu capetele îndesate în haină. La fel ca alți vreo

douăzeci de oameni de pe peron, avea capul aplecat, uitându-se la telefon.

O privire la ceas. 7.12. Tocmai rataseră trenul 1, un expres spre South Ferry care nu oprea decât la Times Square, Penn Station, 14th Street și Chambers Street. Dacă el ar fi luat expresul, ar fi trebuit să coboare la Chambers Street, apoi să ia trenul 2 sau 3 spre Flatbush ca să ajungă pe Wall Street.

Amanda nu-l scăpa din ochi, dar s-a dus în spatele lui, în dreptul orei 8 de pe un cadran de ceas. Nu direct în spate, pentru că el ar fi putut să-i vadă mișcarea reflectată în geamul trenului. Fața îi era în cea mai mare parte acoperită de caschetă și eșarfă, însă nu putea risca s-o zărească – s-o recunoască.

Așa cum se întâmplase ultima dată.

La 7.21 trenul 2 a intrat în stație într-o răbufnire de vânt de septembrie rece ca gheața. A încetinit, s-a oprit. Amanda a înaintat. O voce a anunțat la difuzor sosirea trenului. Acum erau pe peron vreo sută de călători. Ora de vârf la metrou. Oameni care își vedeau de viața lor, călătoreau, cu gândurile la munca lor deja îngreunându-le mintea.

Nu și Amanda. Nu mai era așa.

Ușile trenului au glisat în lături și navetiștii s-au revărsat din vagoane. Amanda a trebuit să-și croiască drum pe lângă un adolescent în uniformă școlară și un muncitor din construcții cu casca de protecție prinsă de geanta atârnată pe umăr. Amândoi au zis ceva când Amanda s-a îndesat în vagon. Nu i-a băgat în seamă. Nu putea să riște ca bărbatul cu pardesiu să urce în tren fără ea, lăsând-o pe peron. Și asta se mai întâmplase.

A mers mai departe. El era la vreo doi metri în față. Pasagerii care au coborât au lăsat loc în vagon, dar nu

prea mult. Rămăseseră goale două dintre scaunele portocalii mult-râvnite. Ca de obicei, bărbatul s-a dus spre ele și de data asta a reușit să ocupe unul. Amanda s-a întors cu spatele, s-a prins de un stâlp din mijloc și a așteptat ca vagonul să se umple. A așteptat ca pasagerii care urcau s-o împingă un pic mai departe în vagon, până când a ajuns destul de aproape ca să-l poată atinge dacă întindea mâna. A rămas cu spatele spre scaune.

Ușile s-au închis. Trupurile s-au îmbulzit în jurul ei. Totuși, avea destul loc ca să se întoarcă. Și asta a făcut. Pe jumătate. Două persoane stăteau în fața bărbatului cu pardesiu de pe scaun. Erau cu spatele una la alta. Cu o lungime de braț între ele. Bărbatul cu pardesiu a început să-și desfacă picioarele până dincolo de scaunul său. Femeia din dreapta s-a uitat urât la el, apoi s-a întors repede la laptopul de pe genunchi. Tânărul din stânga juca ceva pe telefon. L-a ignorat pe bărbat. Sau a încercat s-o facă.

Amanda și-a deblocat telefonul, a ales primul dintre cronometrele programate anterior și a apăsă pe *start* chiar când trenul a început să se miște.

Cronometrul a început să socotească un minut și treisprezece secunde – timpul mediu dintre închiderea ușilor pe 96th Street și redeschiderea lor pe 86th Street.

Pe când încă avea un serviciu fusesse directoarea unui cămin de bătrâni, avansând de la îngrijitoare până la persoana care conducea instituția în numele companiei. Descoperise că, atunci când avea ceva de îndeplinit, nu putea s-o facă decât dacă se așeza și făcea un plan. Pas cu pas. Așa și-a luat diploma la seral. Așa a fost promovată ca supraveghetoare, directoare adjunctă și apoi directoare. Așa își planifica unul dintre tablouri

sau schițe, la care lucra târziu în noapte. Așa plănuise omorul pe care era pe cale să-l săvârșească.

Amanda a mai aruncat o privire spre bărbat. Nu-și făcea griji că o s-o recunoască din spate sau chiar dintr-o parte când erau atât de aproape unul de altul. N-ar fi putut să-i vadă fața în nici unul dintre geamuri decât dacă se ridica în picioare. Era încălțată cu pantofi de sport, purta pantaloni de trening negri, lălâi, o jachetă umflată și dedesubt un hanorac. Cât de acoperită putea să fie fără să atragă atenția.

Acest tren avea trei opriri care îi dădeau ocazia necesară. Trebuia să fie cronometrat perfect. Împușcătura tocmai când se deschideau ușile. Ținta acoperită de masa de trupuri din jurul ei. Apoi ea avea să țipe, așa cum avea s-o facă ceilalți, cu siguranță, să lase pistolul să cadă și să fugă nebunește din vagon. O împușcătură într-un vagon aglomerat avea să provoace panică, o îmbulzeală să scape de acolo. Avea să fie o femeie din gloata care fugea, în sus pe trepte și direct afară din stație, cu capul aplecat în mulțime și nimeni n-ar fi putut s-o identifice. Nici martorii oculari, nici camerele de supraveghere. S-ar fi ascuns perfect fiind la vedere.

Următoarea oprire avea să fie 86th Street. Pe cronometru mai rămăneau zece secunde. Zece secunde până la deschiderea ușilor.

Amanda a înclinat un pic capul într-o parte și în cealaltă, ca să vadă cine cobora. Nu voia să fie lăsată la vedere. Avea nevoie de trupuri între ea și țintă. Se părea că cei doi dintre ea și bărbat rămăneau în tren.

Trenul a încetinit și a oprit. O duzină de oameni a coborât și altă duzină a urcat. Un bărbat în costum și haină de ploaie, cu o umbrelă mare pe jumătate deschisă, a urcat și s-a așezat lângă Amanda, dar cu spatele

la ea. Ușile s-au închis, trenul s-a urnit și ea a apăsât pe al doilea cronometru.

Un minut și douăzeci și două de secunde până când ușile urmau să se deschidă pe 79th Street. Cel mai lung timp mediu dintre cele trei stații până la Times Square. Era doar un minut și cincisprezece secunde între 79th și 72nd, însă 79th avea ieșiri mai bune. N-avea rost să încerce să estimeze durata medie a drumului de pe 72nd până la Times Square, dat fiind că trenul încetineea adesea ca să lase să treacă alte trenuri, pentru că stația era atât de aglomerată.

Plănuise toate astea amănunțit.

Acum era vremea.

Cronometrul arăta cincizeci și una de secunde.

Amanda a tras aer în piept, i-a dat drumul lent și a băgat mâna în buzunarul jachetei. A apucat pistolul. Mănușile erau din piele subțire, dar chiar și așa era o manevră delicată să-și strecoare degetul în garda trăgaciului fără ca pielea să se agațe.

Cei doi pasageri de lângă ea erau în continuare cu spatele unul la celălalt, păstrând distanța dintre ei. Putea să vadă creștetul țintei aplecat, concentrat pe telefon.

Trenul a încetinit.

Cincisprezece secunde până se deschideau ușile trenului.

Cincisprezece secunde până când avea să apese pe trăgaci.

Ritmul *clic-clac* al roților pe șine a încetinit un pic, pe când trenul își reducea viteza.

Un scrâșnet de oțel pe oțel când frânele au fost apăsat mai puternic.

Opt secunde.

Clic-clac.

S-a întors spre țintă.

Cinci secunde.

Clic--clac.

A tras adânc aer în piept. L-a ținut acolo.

Trei secunde.

Clic---clac.

Amanda a tras înapoi cocoșul pistolului din buzunar până când a auzit...

Capul bărbatului a țâșnit în sus. S-a uitat drept la ea.

- Tu, a zis, începând să se ridice.

Amanda a încercat să scoată pistolul, dar a șovăit. El o văzuse. Îi vorbise. Și asta ar atrage atenția. Dacă îl împușca acum, oamenii ar fi putut s-o vadă făcând asta. De când Amanda își pierduse familia, uneori treceau zile întregi fără să-i vorbească cineva. Bărbatul ăsta, Wallace Crone, era ultimul om din lume care și-ar fi dorit să-i vorbească. Și vocea lui, adresându-i-se, a fost ca și cum ar fi trezit-o cu o smucitură dintr-un vis lung. Mecanicul a frânat puternic, dezechilibrându-l.

Acea șovăială de o clipă a fost destul de lungă ca să-i dea lui Crone avantajul și să distrugă șansa ei. Bărbatul s-a ridicat în picioare, a înșfăcat-o de revere și a strigat:

- Ajutor! Poliția, ajutor!

A îmbrâncit-o și Amanda s-a lovit cu ceafa de unul dintre stâlpi.

- Dă-mi drumul, a zis ea.

Fața lui era aproape de a ei. Îi simțea respirația cu miros de cafea. El a scrâșnit din dinți, a strigat iar.

- Ajutor! Chemați poliția! a zis el.

Amanda a reușit să scoată pistolul. L-a ținut jos, unde nu se vedea.

- Care-i problema? a strigat cineva.

Vocea suna gray, autoritar. Un bărbat. Un polițist. Poliția metroului. Îl auzea venind spre ei.

Fără să observe nimeni, a dat drumul armei în umbrela mare pe jumătate deschisă a omului de afaceri de alături. Bărbatul s-a îndepărtat imediat, cu ochii holbați la scena din fața sa – fără să știe dacă trebuie sau nu să intervină și în favoarea cui.

Amanda și-a pierdut echilibrul și a căzut pe spate. Cu Crone peste ea.

A văzut cum polițistul stă lângă ei și trage de brațul lui Crone, întrebând ce mama naibii se petrece.

Crone i-a dat drumul, dar, pe când se ridica, a mai spus ceva. Ceva ce îl auzise spunând de o sută de ori. Însă acum, pe când vorbele spărgeau tăcerea pierderii și singurătății ei, răsunau la fel de gol ca oasele vechi.

N-a crezut acele vorbe când le-a auzit prima oară. Nu le-a crezut acum.

– Nu ți-am omorât eu fiica.

2

RUTH

Ruth Gelman și-a turnat în pahar restul din sticla de Pinot Grigio și imediat i-a părut rău. Scott stătea în fața ei la masă, cu paharul de vin gol în ultima jumătate de oră din cina lor de vineri. O privise cum toarnă vinul, întorcând sticla cu fundul în sus până la ultima picătură. Dar nu s-a plâns. Privirea dezaprobatore era mai mult decât suficientă.

– Am avut o zi grea, a zis Ruth în chip de scuză.

– E în regulă, a zis el. Oricum, eu nu vreau să mă cherchelesc înainte de partidă.

Ruth a observat că n-o întrebase despre ziua ei. În aceste zile de vineri n-o întreba niciodată. Ruth a împins deoparte farfuria. De-abia se atinsese de somon, iar sparanghelul zăcea acolo întreg. Chiar dacă ea gătise, gândul să se așeze să mănânce era departe de ea. În seara asta nu voia să mănânce. N-avea poftă de mâncare. Doar sete. Când pe Ruth o pocnea gândul la băutură nu voia mâncare. Mâncarea era în antiteză. N-o ajuta să ajungă în spațiul acela senin de după al cincilea pahar. Scott ieșea în oraș în seara asta. Din două în două vineri ieșea cu băieții. Pocher. Popice.